

DZIDRA KARAMIŠEVA

***

Ar katru dienu,
kas atnāk,
Ar katru dienu,
kas aiziet-
es paņemu vienu -
mirkļu un pieredzes
pavedienu.

***

Negaidīt pavasari!
Pašam par tādu tapt!
Mūžīgi uzplaukstot,
Dzīvei uzsmaidot,
To pieņemot,
Sirdi atverot!

***

Savu dvēseli sakopt
varam ikviens,
kam ir prāts,
tāpēc jau visiem
mums ir viens vārds -
Cilvēks,
no dabas dāvināts.

Un katrs mēs
savu likteni nesam,
jo šajā pasaulē
Cilvēki esam.

Cik balti, cik melni,
bet, ja vien ir prāts,
to melno, kas mūsos,
var aizpūst kā pelnus,
bez steigas,
tā pamazām.

Tik vajadzīgs prāts
un svēts vārds,
pašam pret sevi
goda vārds,
jo mēs šajā pasaulē
Cilvēki esam.

***

Es sapratu tevi,
kad nespēji piedot.

Es sapratu tevi,
kad nespēji ziedot.

Es sapratu tevi,
kad nogalināji.

Es sapratu tevi,
kad noniecināji.

Es sapratu tevi,
kad nespēji saprast,
jo visu to
es sevī spēju atrast.

***

Atnāca viņš,
paņēma mani pie rokas.
Aizgājām mēs kopā
katrs uz savu pusi.

Atnāca viņš,
paņēma manu mīlu.
Aizgājām mēs kopā
katrs pret sevi, ar mīlu.

Atnāca viņš,
paņēma manu dzīvi.
Aizgājām mēs kopā
katrs ar savu dzīvi.

***

Vai zini kā ir tad, kad sāp -
ne jau pēriens,
ne sitiens pa vaigu?
Vai zini kā ir, kad sāp
salauzta dvēsele maiga?
Vai zini kā ir, kad sāp
sirdī iedzelta rēta svaiga?

***

Māt, kas
nupat pie loga pieklauvēja?
Vai tas ir gads
jau atkal nākamais?

Māt, kas
nupat tev matos iemirdzējās?
Vai vēl viens mats
starp sidrabotajiem?

Māt, kas
tev apkārt zeļ kā zelts?
Vai tas tavs lielais darbs,
kas gadu gadiem
ar tavām rokām celts?